

Kiadja: A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISZTERIUM
AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ HIVATALOS KÖZLÖNYE

MEGJELENIK minden hó 1-én és 15-én.
Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.
Nemtagoknak előfizetési díj: Egész évre 6 K, fél évre 3 K

Szerkeszti: RÉPÁSSY MIKLÓS.
Szerkesztőség: Budapest, V. Ügynök-utca 19. szám., IV. emelet.
A lapra vonatkozó mindennemű közlemények a szerkesztőséghez intézendők.
Hirdetéseket a lap számára a „Pátria“ r.-i. Budapest, Üllői-út 25. vesz fel.

TARTALOM: Szakképviselő vízfertőzéssel elkövetett kihágás eseteiben. *H. Gy.* — A zsenge pisztrángivadék etetése. — Az édesvízi rátról. (Folyt.) *Simonffy Gyula.* — A magyar halászat szakirodalma. (Folyt.) *Vutskits György dr.* — Társulatok. Egyesületek. — Vegyesek. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

Szakképviselő vízfertőzéssel elkövetett kihágás eseteiben.

A halászatot saját törvényén kívül természetesen legközvetlenebbül érdekli a vízjogi törvény. Attól pedig, hogy e törvénynek a vizek tisztántartására vonatkozó rendelkezését hogyan hajlják végre, egyenesen a halászat létérdeke függ. Ez irányban most nevezetes lépés történt.

A vízrendőri kihágások eseteiben való szakképviselő tárgyában a földművelügyi miniszter úr 1917. évi január hó 15-én 35911/V. A./1916. sz. a. kelt rendeletében akként intézkedett, hogy a *m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomást* a rendőri büntetőszabályzat 30. §-ában megjelölt jogokkal ruházta föl, a vármegyei törvényhatóságok első tisztviselőihez, valamennyi th. joggal fölruházott város, valamint Budapest székesfőváros tanácsához egyidejűleg intézett körrendeletében pedig a következőket rendelte el: A rendőri büntetőeljárásról szóló 65,000/1909. B. M. sz. rendelet (rendőri büntetőszabályzat) 17. §-ának 4. bekezdése alapján az 1885. évi XXIII. t.-cz. 185. §-ának 1. pontjába ütköző és a vizeknek ártalmas anyagokkal való megfertőzésével elkövetett vízrendőri kihágások eseteiben szakképviselőül a M. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás (Budapest, VII., Aréna-út 29. IV. 1.) jelöltetett ki. Az állomás mint szakképviselő az idézett rendelet (R. b. sz.) 24. §-ának 2. bekezdése és 30. §-a alapján az 1885. évi XXIII., vagy az 1913. évi XVIII. t.-cz.-be ütköző kihágásokra vonatkozó minden följelentésnek és határozatnak közlését kívánja. Fölvívja ezért a miniszter a nevezett hatóságokat, hogy a területükön működő elsőfokú rendőri büntető bírakat e rendelkezésről azzal az utasítással értesítse, hogy a vízfertőzésekre vonatkozó följelentéseket a vád képviselőjében való föllépés, a hozott határozatokat pedig föllebbvitel benyújthatása céljából

az említett állomással minden esetben közöljék. A másodfokú határozatok az állomással szintén közlendők.

A világosan és határozottan intézkedő miniszteri rendelet kiadása mindenestre igen czélszerű intézkedés volt, mert noha az állomásnak 1906. évi szervezésekor 16,980/VII. A. 4. 1906. sz. alatt kiadott szervezeti szabályai és az ugyanekkor kiadott 62,579/1906. sz. min. rendelet a mostani rendeletben foglaltakhoz sokban hasonlatos intézkedéseket tartalmazott, az eddig szerzett tapasztalatok azt mutatták, hogy ezeket az általános természetű rendeleteket az illetékes közigazgatási hatóságok vajmi ritkán vették figyelembe és az állomással határozataikat, vízrendőri kihágások eseteiben pedig ítéleteiket csak elvétve közölték. Ennek a lanya gyakorlatnak a most kiadott határozott rendelet kétségkívül elejét veszi.

A halászatot természetesen, a mint előre is bocsáttuk, nagyon közelről érdekli ez a rendelkezés, mert a vízfertőzések ártalmait tudvalevőleg a legközvetlenebbül szenved; csak örömmel üdvözölhető tehát, ha a rendőri büntetőeljárás ezentúl mindig a hivatott szakképviselő közbenjöttével fog lefolytatni.

H. Gy.

A zsenge pisztrángivadék etetése.

Ha az ikrából kikelt zsenge pisztrángivadékot azonnal szabadjára bocsátjuk nagy vízben, bizony igen nagy veszteséggel kell számolnunk. Nagyon ajánlatos azért előbb egy ideig védett helyen tartani s etetni, hogy megfelelően megerősödjék, mielőtt a nagy víz százféle veszedelmével szembe kerül.

A zsenge pisztrángivadék felnevelése s különösen az etetése mindig igen kényes részlete volt a pisztrángos halgazdaságok üzemének. De különösen most adhat

gondot a tenyésztőknek, a mikor a háborús viszonyok következtében a megfelelő haleleség beszerzése is megnehezült.

Nagyon ajánlatos a zsenge ivadékot a költőedényből, a hol szűken és zsúfoltan van, mielőbb tágasabb helyre juttatni. Mihelyt szikzacskójának felét-kétharmadát felémésztette, már elkezd úszkálni s enni. Ekkor kis tüllhálóval óvatosan átrakhatjuk tágasabb vályúkba, ládába, a melyek fenekén tiszta kavicsréteg van s a vályún keresztül, a kavicsréteg felett bő, friss víz áramlik. Az ilyen vályúkban igen könnyű az etetés ellenőrzése: megeszik-e az apró halak a nyújtott eleséget? Nem marad-e abból a fenéken, a mi aztán a vizet megronthatja? S így tovább. A tisztántartásra, különösen az első időben, a legnagyobb gondot kell fordítanunk. Ebből a szempontból még ajánlatosabb az, hogy a vályúk fenekét lyukgátot cinkbádoggból készítsük s az egészet kavicsos helyre tegyük a patakba. Ha a vályú 1—2 m. hosszú és 0.50 m. széles, körülbelül 300 db. zsenge ivadékot tehetünk bele. A vályút mindenestre fedjük be drótszitával, de még jobb, ha deszkafedőt teszünk rá. Az apró halacskák nem szeretik a nagy viláosságot. A befedés azért szükséges, hogy valami ellenség kívülről hozzájuk ne férjen. Megeshet az is, hogy esetleg nagyobb pisztráng veti be magát a nyitott vályúba s ott ugyancsak jól él saját fajtájának az ivadékaival.

Nagyon ügyelnünk kell arra is, hogy a víz, a melyet a vályún keresztül bocsátunk, tiszta, üde legyen. Különösen óvakodnunk kell a barna üledéket hagyó vasas víztől. Ha vizünk gyanús, akkor előbb néhány kavicsládán át szűrjük s úgy engedjük az ivadékra.

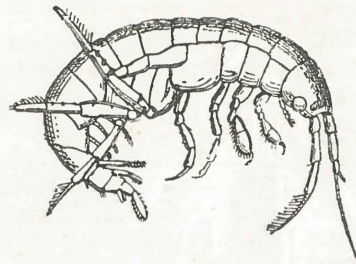
A mikor már aztán jól megtanultak úszni és falni, a vályúkból kis, természetes tavacskákba kerülhetnek az apró halak, a hol már természetes táplálék is akad. A tavacskák sekélyek, legfeljebb 0.5 átlagos mélységgel, fenekük a természetes talaj; szépen metszett árkokkal teljesen le legyenek csapolhatók. Az árkok fenekén készítsünk kavicságyat; itt-ott egy-egy kőrákást is helyezünk el búvóhelyül s így tovább. Télen át mindenestre tartsuk ezeket a tavacskákat teljesen szárazon, hogy fenekük teljességgel kiszáradjon, felújuljon s így mindig tiszta, egészséges menedékhelyet adjanak a zsenge halacskáknak. Az ivadék már úgyis eléggé megerősödött nyár végére, őszre s így vagy a szabad vizekbe, vagy nagyobb tavakba helyezhető át, a tavacskák tehát üresen állhatnak a következő tavaszig.

A halivadék etetése természetes és mesterséges táplálékkal egyaránt szokásos. Ez utóbbi sokszor kényelmesebb, de az előbbi mindenestre jobb, mert az állat természetének inkább megfelel. A mostani időben meg nehéz is kapni mesterséges készítményeket.

A természetes haltáplálék közül elsősorban az alsóbbrendű rákfélék s azok közül a közismert *bolha* nevével jellemezettek jöhetnek szóba: a *bolharák* és a *vízibolhák*.

A *közönséges bolharák* (*Gammarus pulex*) (1. kép) a mi vizeinkben is sűrűn található. Elég nagy testű állat, mert 2—3 cm. nagyra is megnő. Külső alakja hasonlít az ismert apró tengeri rákokhoz: a garnelákhoz, a melyek szintén kitűnő haltáplálékot adnak, de a melyekhez mi máskor se igen tudunk hozzájutni. A bolharáról való elnevezést tehát nem az alakja után kapta az állat, hanem azért, mert mozgása ugrásos, teste oldalt összenyomott, bekanyarodott, mint a félhold, azon fekvő lökdösi magát tovább oldal-lábpárjának segítségével. Ezrelvel tanyázik kövek, galyak, rothadó levelek alatt, a vízi növényzet tövében, egészséges vizű patakjaink, folyóvizeink

fenekén, a tavak szélén. Ha ilyen helyen valami követ felemelünk, vagy növényt gyökerestől kitépünk, rögtön szembetűnnek az 1 cm. körüli nagyságú állatok, a mint magukat lökdösve igyekeznek elbujni, mert a világságtól irtóznak.

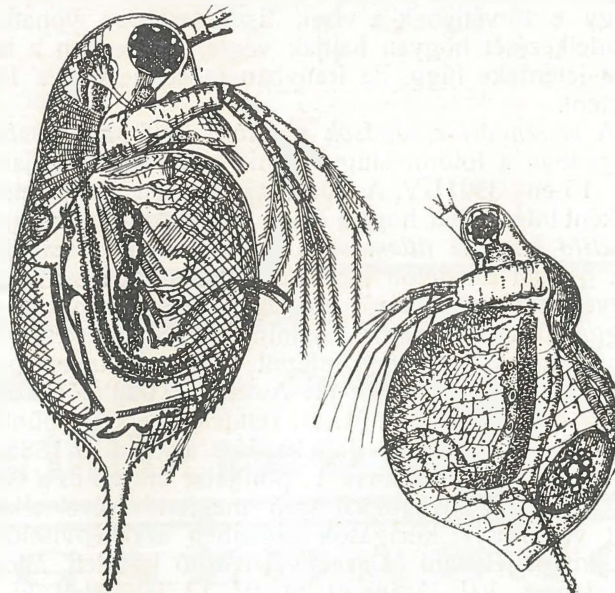

1. kép. Bolharák. 3—4-szeresen nagyítva.

A telet az iszapba, homokba bujva töltik, de az első tavaszi melegebb napra előkerülnek, mindjárt párzanak és szaporítanak. Legtöbbször növényi anyagokkal táplálkoznak.

A *vízibolhák* vagy *ágascsapú rákok* (Cladocera) (2. kép) már sokkal kisebb, csak egy-két milliméternyi nagyságú állatocskák. Ezek a „bolha” jelzőt alakjuknál fogva kapták, fejük ugyanis a zömök törzsön túl előre nyúlik csőrösen, így aztán igen emlékeztetnek a közönséges bolhára. Az álló-, vagy lassú folyóvizekben igen nagy számmal található. Mihelyt a tél fagyja enged, azonnal megjelennek; legkorábban a tulajdonképpeni vízibolhák, a *Daphnia*-nem alakjai. Rendkívül szaporók; életfejlődésük legmagasabb fokát a tavaszvégi, nyáreleji meleg hónapokon érik el. Ilyenkor a víz felületét sokszor sárgás-vörösre festi nagy tömegük.

Ezeknek az állatoknak felhasználása, de általában a pisztrángivadék etetésére igen hasznos útmutatásokat ad *Schumacher M.* német tenyésztő (Forellenzucht und Futtermangel. Deutsche Fischerei-Corresp. 1916. Juli.)

2. Vízi bolhák. Nagyítva. (Valóságban olyan nagyok, mint a közönséges bolha.)

A mint mondja, a pisztrángos régió patakjaiban kora tavasszal, a mikor a rovarvilág még nem igen ad életjelt magáról, már bőven talál az ember a hervadt levelek, száraz növényzet alatt bolharákat. Ez az állat elsőrangú pisztrángeleség. Nagyobb mennyiségben való

gyűjtését úgy végezhetjük, hogy zsákdarabokat, régi seprőket, vagy rőzsekötegeket helyezünk a patakba. Azok alá gyülekezik a bolharák. Naponként végigjárjuk aztán a patakot, felszedjük a beletett dolgokat s beleöblítjük a rajtuk levő bolharákokat a magunkkal vitt veder vizébe. Nagy tömegekben foghatjuk a bolharákat úgy is, hogy a patak egy szakaszát eldugázzuk; a visszamaradt víztócsákban rakásra gyűlnek a bolharákok.

A bolharák természetesen sokkal nagyobb állat, sem-hogy azt a pisztrángivadék felfalhatná. Elő kell tehát azt készíteni számára. Egy marékraivalót *forró vízbe* dobunk, hogy elpusztuljanak, aztán összetörjük mozsárban, vagy két kő között morzsoljuk össze finom péppé. Ezt a pépet aztán igen finom szitán át nyomjuk s csak a szitán átment részt adjuk az ivadéknak. Ennél jobb eleséget a számára kívánni nem lehet. Igen hamar hozzászokik, szívesen eszi s nagyon szépen gyarapszik tőle.

Friss eleség gyanánt használhatjuk még a békát, a takarmányhalak húsát, rovarokat, cserebogarat stb. De mindezeket előbb meg kell ölni, esetleg *megfőzni*, a legfinomabban felaprózni s szitán át nyomni s a halacs-káknak csak a szitán átment pépet adni. Mentől vegyesebben adjuk ezeket a dolgokat, annál jobb, mert egy-egy fajta eleség magában nem tartalmazza mindig kellő arányban a szükséges tápanyagokat. Aztán nagyon fontos dolog, hogy *naponként* frissen gyűjtsük azokat. Mert, ha csak egy-két napig állnak is, már romlani kezdenek s ezt a kényes zsenge ivadék azonnal meg-érzi. Egyáltalán a tisztaságra a legszigorúbban ügyel-jünk. Az edényeket, a melyeket használunk, naponként jól mossuk ki s erős *sósvízben* öblítsük meg.

Ha az ivadék az etetőládákból, vályúkból kikerülhet a kis nevelőtavakba, akkor már a *vizibolhák* ideje is elérkezett s azokból kell lehető nagy mennyiségben juttatni számukra. Az ivadék akkor már elég nagy is arra, hogy ezeket az apró állatkákat egészben felfalhassa.

A vizibolhák számára napos, meleg helyen külön nevelőgödörket készíthetünk. A gödör fenekét agyagoz-zuk ki jól, hogy *hideg* talajvíz ne kerüljön bele; aztán a fenekén istállótrágyát, száraz falevelet, szalmát rétegezzünk egymásra; mindezt a patak csendesebb folyású részéből, de még jobb, ha valami *pocsolyából*, vagy a faluban levő valamiféle tócsából származó *iszappal*, rothadó falevéllal meghintjük s aztán bocsátunk rá vizet. Ha a víz átmelegedett, csakhamar elszaporodnak abban a vizibolhák, a melyeket finom tüll-hálóval naponként kifoghatunk, hogy a kishalaknak adjuk. Az ilyen gödör egész nyáron át bőven szolgál-tak efféle eleséget, különösen, ha időszakonként egy kis trágyalevet adunk bele. Nagyon jó a friss vér be-bocsátása is. (L. „Halászat“ 1915. 16. sz. 161. l. „Bolha-rákok vérrel való etetéséről.“ A „Bolharák“, azonban ilt téves név, mert „Daphniák“-ról, tehát „vizibolhák-ról“ van szó! Szerk.)

Ha meg van rá a mód, czélszerű a daphnianevelő-tavat úgy berendezni, hogy vizét az ivadéknevelőtóba lefolyathassuk. Így időnként igen könnyen rendeltetési helyére juttathatjuk a haltáplálékot. Azt azonban nem igen ajánljuk, mint a hogy pedig azt *Schumacher* is mondja, hogy magában az ivadéknevelő tóban rendez-zünk be ilyen daphniaágyat. Igen könnyen megromol-hat attól a kis tó vize.

A természetes haltáplálék mellett adhatunk az ivadék-nak mesterséges készítményeket is. De óvakodjunk a gyári dolgoktól; igen könnyen bajt okozhatnak a kényes ivadéknál. Inkább magunk készítsünk ilyen ele-séget,

Mindazt, a mit frissen adhatunk a halaknak, konzerválhatjuk is s így összegyűjthetjük már előzőleg az etetés idejére. Mészárszéki hulladék gyanánt nyerhető húsrészek, béka, apró takarmányhalak, bolharákok stb. mind alkalmasak e célra. Apróra szabdaljuk a nagyobb darabokat s aztán *megaszaljuk* sütőben vagy kenyér-sütőkemenczében mérsékelt melegen olyannyira, hogy kemény, száraz, *törékeny* anyagot kapjunk. Ezt *lisztte* törjük vagy őröljük, pl. kávédarálón. A lisztet *átszítál-juk*. Ez a finom liszt száraz helyen, különösen, ha időnként megkavargatjuk, nagyon soká eláll.

A különféle sajt is igen jó az ivadék etetésére. Azt is megszáritjuk annyira, hogy finom reszelővel legyen aprózható. Egyszerűen bereszaljuk a vízbe, a hol az ivadék van. A sajt persze magában nem ele-gendő, hanem csak a többi, előbb említett anyagokkal keverve.

A mint az elmondottakból látható, ha nem is kapunk *borjúlépet*, *tojást*, *túrót* stb., akad egyéb is, a mivel a pisztrángivadékokat felnevelhetjük, csak soha se feled-kezzünk meg arról, hogy igen kényes, könnyen tönkre-tehető zsenge szervezetekkel van dolguk.

Az édesvízi rákról.

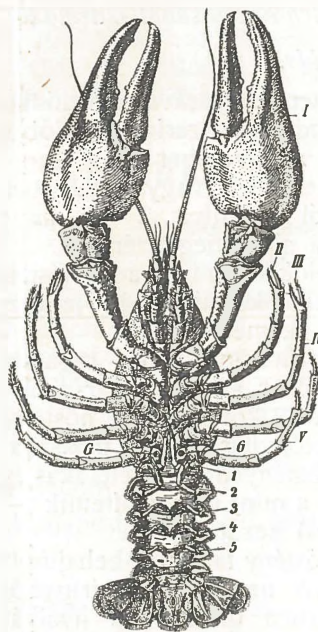
(Folytatás.)

Irta: Simonffy Gyula.

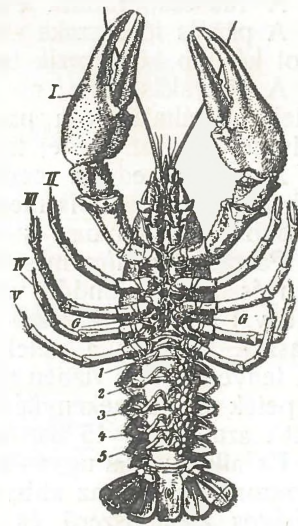
Nemi különbségek.

Mielőtt a rák párosodásról szólanánk, lássuk, miről ismerhető fel e két nem?

A megkülönböztetés igen könnyű. Eltekintve attól, hogy a hím rák ollója nagyobb és a bajusza hosszabb, a *hím rák farka keskenyebb*, a fark két oldalát fedő szegélylemezek pedig kisebbek, keskenyebbek (nőstény ráknál ezek a szervek védik az úszólábpárokra ragasz-tott petecsomókat).

3. kép. Hím rák.
1/2 term. nagyság.

4. kép. Nőstény rák.
1/2 term. nagyság.

Legbiztosabb ismertető jel azonban — mint a fenti ábrák mutatják — az *ivarnyílás helyzete és az első két úszólábpár fejlettsége*. (3. és 4. kép.)

Az *ivarnyílás (G)* a hímmel az *utolsó (5-ik)*, a nőstény-nél pedig a *harmadik járólábpár tövén van elhelyezve*

A két első úszólábpár a hímnél fejlettebb és sarlóalakban meghajlítva a hasi részhez simul.

A nőtény végül viselős korában könnyen felismerhető az úszólábpárokra ragasztott petecsomókról.

Ivarérettség, ivararány.

Hogy az ivarérettség a ráknál mikor következik be, erre nézve a vélemények eltérők. Némelyek szerint mindkét nemnél a negyedik életév őszén, mások szerint a hím már a harmadik életévében ivarérett. Nagyság szerint némelyek a 6—8, mások a 10 czm. hosszúságot tartják akkorának, a mely mellett az ivarérettség beáll. (NB. E nagyság csak tájékozásul szolgálhat, egyébként a helyi viszonyoktól függ.)

Tény azonban, hogy a mindkét nembeli, 7—9 czm. hosszú rák ivarszervei teljesen ki vannak fejlődve s így ivarérettségük feltételezhető.

A két nem számának egymáshoz való természetes arányára nézve a vélemények ma még szintén eltérők.

Megfigyelések és fogások eredményei azt látszanak igazolni, hogy normális viszonyok között általában valamivel több a hím, mint a nőtény.

A hímekről azt tartják, hogy poligam természetűek s hogy így egy hím több nőtényt, némelyek szerint 4-et, 5-öt is képes megtermékenyíteni.

Mindenesetre leghelyesebb a természet jelenségei után indulni és a szélsőséges állításoktól óvakodni, minélfogva talán mi is helyesebben ítéljük meg a természetes ivararányt, ha a tenyésztésnél manapság még általánosan vallott, de némelyek által már kétségbevonat számítás, mely szerint két nőtényre egy hím jut, teszszük magunkévá.

A hímek fölös számából következtetve, sokan azt a szabályt állítják fel, hogy a hímekeket sűrűbben fogjuk ki, ne kíméljük, mert azok párosodás után a nőtényeket veszélyeztetik. Újabban többen akadnak, a kik e szabály helyességét kétségbe vonják s azt állítják, *hogy egyes vizekben a nőtényeknél tapasztalható meddőség éppen a hímek kíméletlen és következtelen kifogásából származik.*

Párosodás.

A rák szaporodása a két nem párzásával kezdődik.

A párzás főidőszaka — az időjárás szerint hol előbb, hol később következik be — a november hó.

A peterakás ideje: november vége, vagy december eleje és általában a párzástól számítva 2—45 nap; Huxley szerint egy éj tartama alatt megtörténik.

A pete, az eddigi megfigyelők szerint, az anya testén kívül termékenyítetik meg. (Külső kopuláció.) Újabban azonban ez irányban is kételyek merültek fel.

Páraszánál a hím mésztejhez hasonló sűrű, ragadós tenyésznedvet (ondót) választ ki s azt első pár úszólábjával apróbb részekre osztva, közvetlen a nőtény hasára, illetőleg a petekivezetőnyílás mögé tapasztja. A tenyésznedv a vízben megkeményedik. A peterakás és a peték megtermékenyítése — a mint már említettük — csak azután (2—45 nap múlva) kezdődik.

Ez alkalommal ugyanis a nőtény farkának behajlított homorú oldalán az abban lévő nagyszámú mirigyből világos zselatinszerű és a vízben oldhatatlan nyálkát választ ki, a mely nyálkán a nőtény ivarnyílásából egyenként kikerülő peték keresztülmenve az úszólábakra fűrtszerűen, 8—12 darabos csomókban ragasztatnak.

A nőtény által kiválasztott nyálka nemcsak a hím által előzőleg odaragasztott tenyésznedvre bír oldó hatással (a spermatorák ragasztóanyagára), a melyben az ondószálcák szorosán be vannak ágyazva, hanem a petéknek az úszólábakra való ragasztását is eszközli.

A pete kikelése.

A pete megtermékenyülésétől a kikelésig körülbelül 6 hónap telik el, kikelése tehát a következő év június vége, illetve július elejéig tart. A kikelés időtartama az időjárástól, a víz hőfokától és oxigéntartalmától függ.

A kikelő ivadékok 8—12 napig az anya farka alatt ollóival az úszólábpárokba, illetve a visszamaradt petényekbe kapaszkodnak és már kezdetben feltűnően hasonlít az anyához. Nagysága ez időtájtban 9—11 milliméter.

Az ivaréretté vált anya *első ízben körülbelül 60*, a későbbi évek alatt *100—120*, sőt némelyek szerint *150—300 petét* rak. Helyesebb azonban, ha a termékenység teljében lévő *folyami rák* nőténynél nem *számítunk 150 drb.-nál többre.*

Arra nézve, hogy a lerakott petékből hány ivadék származhatik, szintén eltérők a vélemények: legáltalánosabb az a vélemény, hogy szabad vízben *egy-egy folyami (és nem kecske) rák* anya után *15 ivadéknál több nem származik.*

A rák ellenségei.

A ráknak aránylag sok az ellensége. Az *emlős állatok* közül a vidra, a vízipocok és a sertés említendő, sőt arra nézve is vannak adatok, hogy ezek közé a róka és a varjú is sorakozik.

A halak közül ellensége az angolna,*) a menyhal, a csapósügger, a harcsa, a csuka, a pisztrángfélék — különösen a szívárványos pisztráng — a márna, a fejes domolykó, a kövicsík, stb. Ezek közül az angolna és menyhal azért is veszedelmes, mert a rákot rejtekhelyére is követi, a pisztrángfélék s az utóbb felsoroltak pedig főképp az ivadékokat pusztítják.

A halakat illetőleg egyébként az ellenségeskedés kölcsönös és így többen vannak, a kik pisztrángos vizekben a rák tenyésztését és óvását nem tartják megengedhetőnek, azt állítják ugyanis, hogy a rák veszedelmes ikrapusztító. Ez a veszedelem azonban csak látszólagos.

Pisztrángféle halaink ugyanis az ívársra sekélyebb, gyors folyású mederrészeket választanak s az itt lerakott ikrákat a kavics- és homokszemcsék többé-kevésbé be is borítják. *A rák tehát, eltekintve attól, hogy az ilyen mederrészekben nem szívesen tartózkodik, az ikrához hozzá sem juthat.* Azok a halak pedig, a melyek ikráikat a vizinövényzetre rakják, a melyeknek ikráihoz tehát hozzáférhet, *rendszerint kisebb gazdasági értékkel bírnak, mint maga a rák.*

Ezzel szemben némileg indokolt az az állítás, hogy a rák a halivadékokat pusztítja, csak hogy ennek a megítélésénél is figyelembe kell venni azt, hogy a ráknak *inkább a kevésbé életképes ivadék esik áldozatul*, míg az erős, életképes, fürgeségével könnyen menekül előle.

Mindezekből kifolyólag elfogadhatjuk mi is azt a beigazoltnak látszó véleményt, *hogy halainkat (úgy az ikrát, mint az ivadékokat) nincs okunk a rák kártételeitől féltetni, mert mindkét állat életfeltételei és igényei annyira eltérők (a vizek más-más részeit lakják stb.), hogy a rák a halállományban észrevehető károkat nem okozhat.*

Az alsóbbrendű állatok közül a *férgek* azok, a melyek a rák külsején vagy belsejében élőködve, helyenként észrevehető károkat okozhatnak. Ilyen, 5—12 mm. nagy-

*) Nálunk legfeljebb a Poprád vízvidékén jöhet szóba.

ságú parazita a *rákpiócza* (*Branchiobdella varians*), a mely a rák szilványán élőködik s ha elszaporodik, nemcsak vérvesztést, hanem a légzőszervek szétrombolása által fulladást is okozhat. Egy másik féreg, a *Distomum cirrhigerum*, a rák izomzatát (ollóját és farkát) belsőleg támadja meg és az előbbivel együtt a petéket is pusztítja. A rák ellenségei közé sorolható még néhány fonalféreg és infusoria-féle.

Legveszedelmesebb megbetegedéseit és pusztulását azonban a különböző *gombafélék* okozzák. Ezek közül a ráknak eddig ismert összes betegségei közül a *rákvész*, vagy *rákpestis* a legveszedelmesebb. Ismeretes, hogy az utóbbi évtizedek alatt a rák igen sok vízből teljesen kipusztult. A betegség felléptét, amennyire követni lehet, a 60-as évek elején *Lombardiában* a 70-es évek közepe és vége felé *Franciaországban* észlelték s onnan terjedt el Európa többi országaiba, Németországba, Svájcba, Ausztriába, Magyarországra, Oroszországra, úgy, hogy eddig állítólag csak a *Skandináv-félszigetet* és Oroszország belső tartományait kímélte meg. A pusztulás napjainkra is kiterjed — bár nálunk a 80-as években érte el tetőfokát.

A legérzékenyebb károkat Oroszországban s talán Németországban okozta; így magyarázható meg, hogy e két állam foglalkozott legtöbbit a betegséget okozó gombafaj kutatásával és az ellene való védekezéssel.

(Folyt. köv.)

A magyar halászat szakirodalma.

Összeállította: **Vutskits György dr.**

(Folytatás.)

1421. *T. V.*: A halak korának meghatározása. I. I. II. évf. 1900/901. 16. sz. p. 106.

1422. — A hal ellenségei és az ellenük való védekezés. I. I. II. évf. 18. sz. p. 119.

1423. *U. E.*: A halak alvásáról I. I. II. évf. 1900. 1. sz. p. 9—10.

1424. *U. E. dr.*: A vöröskórság I. I. XV. évf. 1914. 1. sz. p. 11.

1425. — A halak által lenyelt állatok sorsáról. I. I. XV. évf. 1914. 13. sz. p. 155.

1426. — Az angolna vérének mérgező hatásáról. I. I. XVI. 1915/16. 16. sz. p. 168.

1427. *V. E. dr.*: Végtagok által okozott halpusztulás. I. I. XVI. évf. 1915/16. 1. sz. p. 11.

1428. *V. Gy.*: Tükörponty-óriás. I. I. IX. évf. 1907/908. 4. sz. p. 32.

1429. *V. S.*: A hal, mint a népek polgárosulásának és hatalmának alapja. I. A tőkehal. 21. sz. p. 161—163. II. A hering. 22. sz. p. 171—173. III. A lazac vándorlása. 23. sz. p. 178—180. IV. 24. sz. p. 188—190. I. I. VIII. évf. 1906/907.

1430. *V. S.*: A német tengeri halászat és Németország halpiacjai. I. I. IX. évf. 1907/908. 1. sz. p. 5—7.

1431. — Egy nagy állammentő akció Amerika haltenyésztésében. I. I. IX. évf. 1907/908. 3. sz. p. 19—22.

1432. — Kivesző halfajok. A makrela. I. I. IX. évf. 1907/908. 5. sz. p. 37—39.

1433. — A hal mint trágyaszor. I. I. IX. évf. 1907/908. 10. sz. p. 82—84.

1434. — Újabb halászati expedíciók és az oceano- grafia mai állása. I. I. IX. évf. 14. sz. p. 113—116; 15. sz. p. 121—123.

1435. — Az édesvízi halak betegségi kóroktanából. I. I. IX. évf. 1907/8. 17. sz. p. 139—140.

1436. — Angol halászati adminisztráció. I. I. IX. évf. 1907/908. 18. sz. p. 147—149.

1437. — A tengeri rák a közéletmezésben. I. I. IX. évf. 1907/908. 20. sz. p. 164—165.; 21. sz. 173—174.

1438. — Két nevezetes hal természetrajza és horgászata. 1. A csuka. 2. A sügér. I. I. IX. évf. 1907/908. 22. sz. p. 179—181.; 23. sz. p. 187—188.

1439. — A pisztránghorgászat mint sport Angliában, Ausztráliában és Amerikában. I. I. X. évf. 1908/909. 1. sz. p. 6—7.; 2. sz. 14—15.

1440. — A kaviár. I. I. X. évf. 1908/909. 3. sz. p. 21—22.

1441. — A potyka természetrajzához. I. I. X. évf. 1908/909. 4. sz. p. 28—29.

1442. — Élettani bűvárlatok a mélyvízi halak világában. I. I. X. évf. 1908/909. 6. sz. p. 42—44.

1443. — A czethal pusztulása és a czethalászat. I. I. X. évf. 1908/909. p. 63—64.

1444. — Az Angolna. I. I. X. évf. 1908/909. 13. sz. p. 103—104.

1445. — Egy kis halászati etnográfia. I. I. X. évf. 1908/909. 14. sz. p. 112—113.; 15. sz. p. 119—120.

1446. — A tenger ugró halai. I. I. X. évf. 1908/909. 18. sz. p. 144—145.

1447. — A tenger ezüstkirálya. I. I. X. 1908/909. 19. sz. p. 152—154.

1448. — A francia osztrigaválság. I. I. X. évf. 1908/909. 20. sz. p. 161—162.; 21. sz. p. 169—170.; 22. sz. p. 175—177.

1449. — A süllő horgászata. I. I. X. évf. 1908/909. 22. sz. p. 174—175.

1450. *Zs. A.*: Horgászati esetek. I. I. XIII. évf. 1911/912. 10. sz. p. 83.; 16. sz. p. 152.

1451. *X. Y.*: A bécsi nemzetközi halászati kongresszus. I. I. 1904/905. évf. 20. sz. p. 157—158.

1452. — *á-á*. Amerika halászgözösei „Halászat”. IX. évf. 1907/908. 4. sz. p. 29—30.

1453. — Régi magyar halkereskedelmünk. I. I. IX. évf. 1907/908. 7. sz. 53—55; 8. sz. 63—64; 9. sz. 73—74.

1454. *dg.* Süllőikra és tenyésztések szétosztása. I. I. I. évf. 1899/1900. 13. sz. p. 58.

(Folyt. köv.)

TÁRSULATOK. EGYESÜLETEK.

Országos Halászati Egyesület.

Meghívó.

Az Országos Halászati Egyesület 1917. évi február hó 22-én (csütörtökön) d. e. 11 órakor az Országos Halászati Egyesület helyiségében (V., Ügynök-u. 19. sz. IV. e. lift) tartandó

választmányi ülésére

az alapszabályok 10. §-a alapján t. Címet tisztelettel meghívom.

Budapest, 1917. évi február hó 14-én.

Báró Tallián Béla s. k.
elnök.

Tárgy: Folyó ügyek.

A Győrvidéki halászati társulat f. évi január 11-én tartotta rendes közgyűlését Győrött dr. Korn János elnökletével.

A gyűlés főtárgya a társulati vízterület egységes bérbeadásának módozata volt.

Az 1917. évi költségvetés 321 K 42 f. A tagok hozzájárulása kat. holdanként 6 fillér.

A Soroksári dunaági halászati társulat január hó 30-án tartotta Ráczkevény évi rendes közgyűlését *Paxa János* elnökle alatt. Elnök bejelentette, hogy a haszonbérhátralékok a múlt évi közgyűlés határozata szerint ügyvéd útján szorgalmaztattak és kettő kivételével, melyek ügye még folyamatban van, rendbe hozattak. Az új bérlet bérösszegei rendesen befolytak. A földművelésügyi minisztériumtól kapott süllőikrák eredményesen költetettek ki.

A társulatnak 14,862.75 korona bevétellel szemben 12,853.57 korona kiadása merült fel. A jövő évi költségeket 600 koronával irányozták elő s ehhez képest a tagok évi járulékát kat. holdanként 20 fillérben állapították meg.

T.

Az Érd-dunaegyházi halászati társulat folyó hó 6-án tartotta Budapesten évi rendes közgyűlését *Boronkay György* elnökletével. Az elnöki jelentés szerint a múlt évben halőröket nem alkalmazhattak, mert arra alkalmas és megbízható egyéneket nem találtak, a békésebb idők beálltáig az őrzés aligha lesz is megfelelően teljesíthető. A közgyűlés felhatalmazta az elnököt, hogy a halászati haszonbér szerződéseket a bérlőkkel hosszabbítsa meg, kivéve az I. szakaszt, melynél igyekezzen magasabb bérösszeget elérni, vagy ha ez nem lehetséges, nyilvános árverésen adja ki 7 évre.

A társulatnak a múlt évben 1544.99 korona bevétellel szemben 301.60 korona kiadása volt. A jövő évi költségeket 1000 koronával irányozták elő, a minek fedezésére kat.-holdanként 8 fillér évi járulékot vetnek ki.

A tisztújítás során elnökké *Boronkay Györgyöt*, alelnökké pedig *Kaltenbach Gyula* urad. főtitkárt választották meg.

T.

A „Velencei tavi“ halászati társulat folyó évi február 7-én tartotta évi rendes közgyűlését Székesfehérvárott *dr. Klauz György* apátkanonok elnökletével.

Elnök jelentésében összefoglaló képet adott a társulat működésének az utolsó öt évről. Emez öt év kezdetére esik az egységes hasznosítás megvalósítása s az azóta megállapítható eredmények minden irányban mutatják, hogy az elfogadott gazdálkodási rendszer mindenképp bevált. A tó halállománya úgy minőségileg, mint mennyiségileg folyton javul. Az évi fogások már meghaladják az 1000 métermázsát, a melynek fele ponty. Az üzemterv rendelkezésének és a szerződési kötelezettségeknek megfelelően, a bérlő által évenként a tóba helyezett nagymennyiségű nemes, gyorsan növekvő pontyivadék minden várakozást felülmúló szép gyarapodást mutat. Az ily módon bevitt jó fajtának előnyeit teljes meggyőződéssel ismerik már el a közhalászok is, a mi a halászat okszerű gyakorlását, a megfelelő kíméletet biztosítja. A tó mentén mintegy 100 ember jut annak révén állandó tisztességes keresethez s az orvhalászatnak lassanként teljesen nyoma veszett. A tavat környező községeknek olcsó hallal való ellátása kifogástalan, a mi különösen a mostani viszonyok között érdemel nagy méltánylást.

Elnök végül hálással emlékszik meg a földművelésügyi minisztérium szakszerű támogatásáról, a melynek segítségével a társulat ezeket az örvendetes eredményeket elérte.

A társulat 1916. évi zárszámadása 12,958 K 04 fillér bevételt és 12,944 K 19 f kiadást tüntet fel, maradvány 13 K 85 f. A vízterület évi bére ebben 12,800 koronával szerepel. Az 1917. évtől kezdve ez az összeg a szerződés értelmében 20%-kal nő, vagyis 13,056 K-t fog kitenni évenként a következő öt évre.

A kezelési költségeket az 1917. évre 130 K-ban álla-

pították meg, a melyet tíz társulati tag között vízterület arányában vetettek ki.

A társulat igazgatójává *Meszlény Béla* főszolgabíró választották meg.

Liptómezei kelecsényi halászati társulat címmel február hó 7-én Királylúbellán új társulat alakult. A társulat hatásköre a Kelecsény, Királylúbella, Nemeslúbella, Körmös, Nagyolaszi és Kisolaszi községek határait érintő Klacsanka-patakra és ennek a Vágba ömlésétől a forrásvidékig terjedő összes mellékvízeire terjed ki körülbelül 40 km.-nyi parthosszúságban. Az érdekeltek között szerepelő közbirtokosságok és egyes csoportbirtokosságok tagjai a saját halászati jogukat a lehető legrendszeretlenebbül közösen használták és az orvhalászok az azon a vidéken általánosan üzött dugázással csaknem teljesen kipusztították a halállományt. Az érdekeltség kimutatás megfelelő helyesbítése után, a megjelent összes halászati jogtulajdonosok, a kik vízterület szerint az érdekelteknek háromnegyed részét képviselték, egyhangúlag a társulat megalakítása mellett szavaztak. Az alapszabályok letárgyalása után közfelkiáltással megválasztották elnökké *Luby Arnold* németlipcei birtokost és alelnök-igazgatóvá *Szulyovszky László* királylúbellai közjegyzőt. Végül az üzemtervet is megállapították.

(—gh.)

VEGYESEK.

Állami támogatás. Az előhegységi vizek népesítésével foglalkozó költőtelepek részére a földművelésügyi miniszter úr az idei tavaszi évadon 1.100,000 db szivárványos pisztrángokra díjtalan szétosztását engedélyezte állami támogatásképp.

Az ikrák a znióváraljai és dejtnei pisztrángos tógazdaságokból fognak szétküldetni.

Kemény tél. Mintha az utolsó évek enyhe teleinek mulasztását akarná pótolni, úgy szakadt reánk ezidén a februáriusi késő hideg. A hőmérő az ország déli részein is —20° C.-on alul jár! Erre bizony már elkezdik azokat a bizonyos öreg embereket emlegetni, mert az ifjabb nemzedék efféle még nem igen emlékszik.

A halászatnak maga a hideg nem árt. Jég legalább lesz majd a szállításokhoz. Inkább csak az baj, hogy a befagyott vizek jégburkolatát igen vastag hóréteg is takarja. A hó pedig „eszi“ a jeget. A legtöbb helyen a nagy hideg ellenére is gyenge tehát a jég arra, hogy a jeges halászatot bátran üzhessék. Egyébként is inkább csak apró szerszámmal: horoggal, tapogatóval stb. halásznának a jég alatt. A hálót igen igénybeveszi a téli halászat, azt pedig nagyon kímélni kell mostanában.

A Balaton tele. A Balatonról kapjuk a Részvény-társaságtól a következő sorokat:

A Balatonon január hó 23-án reggeire jégkéreg állott elő, mely naptól fogva halászatunk teljesen szünetel. Az első jeget ugyan a szél felszakította, de csakhamar beállott ismét a Balaton és komoly reményünk volt, hogy a jégi halászatot megkezdhetjük. De jött a sok hó; a jeget a vastag hóréteg lenyomta, megrepesztette és a repedéseken víz nyomult fel a jég és a hó közé. Ebben az állapotban a Balatonra menni lehetetlen mindaddig, míg a vastag hóréteget nagyobb mérvű olvadás után erős fagy nem éri, vagyis míg a jégen felüli víz és hó a meglevő vékony jéggel össze nem fagy, avagy az olvadás oly mérvű nem lesz, hogy a jeget megrepesztí és jó széllel a jég összezúzódván, partra verődik, a mely esetben aztán ismét hajóval mehetünk ki s kezdődhet újra a hígvízi halászat.

A halászokat illetőleg, jelenleg Keszthely, Révfülöp és Tihany telepeken helybeli lakosokból áll a legénység; Fonyódon 60 orosz fogolylyal és néhány helybelivel halászunk, kik most már elég jól belejöttek a munkába. Siófokon részben orosz foglyok, nagyobb részben pedig katonaság által kivезényelt legénység látja el a dolgot. A legénységet átengedő ezredek legénységének napi-díjat és ételmet adunk, a halat pedig mérsékeltebb áron szállítjuk részükre.

Az anyagbeszerzés sok nehézségbe ütközik. Sok utánjárással sikerült valamelyes kenderárút beszerezni. Persze többre lenne szükség, de a beszerzés napról-napra nehezebb, sőt nincs kizárva, hogy lehetetlenné válik. Akkor aztán üzemünk teljesen megszűnik.

A társaság által élelmezett foglyok és katonák a redukált kenyéradag miatt zúgolódnak, de egyéb főzelék-félének felszaporításával iparkodunk a bajon segíteni.

Január hóban különösen fogas és süllőben közepes fogások voltak.

Jelenleg minden vonalon jégfordás van folyamatban.

Csukahorgászás az Alcsi szigeti holtágban.

Az ideai csukahorgászás ismét eredménytelennek mutatkozik. Az elmúlt esztendőben egyáltalán nem sikerült, mert a tavak be sem fagytak és így temérdek csuka maradt bennök. Ezidén az első fagyon megpróbáltam a fogást, azonban silány csali hiányában (az apró ponty a legjobb; azonban jégahal, szivárványos ökle még jobb, de ez ritkaság), nem jól sikerült; 70 horoggal 36 drbot fogtunk 50 kg. súlyban. Arra a kis fagyra jött a hó; nagyon megörvendtünk, mert ha a tó be van fagyva és hó borítja, az eredmény sokkal kedvezőbb. A lékeken jut ugyanis a világosság a vízbe, a világosságra aztán a kíváncsi hal oda jön; ha még hozzá egy egészséges, 3 dekás potyka csali ficzánkolt ott, még az ember szeme előtt is elkapja a csuka. Nem kell attól tartani, hogy kis horoggal nem lehet nagy csukát fogni; sőt ellenkezőleg, a kis horgok, melyek kinyujtva 3 cm. hosszúak, a legjobbak. A fő, hogy a halász, vagyis a horgász, lusta ne legyen. A mint a horog legcsekélyebb megakadását észreveszi, húzza ki; 5—6 kilós csukát is foghat. Ha nagyon bekapja a csuka a horgot és a horgász nem veszi le róla hamarosan, akkor elragja a horog ínját és elszabadul. Ha drótból van az ín, erősebb ugyan, de azzal nehezebb fogni; hogy miért? nem tudom. Talán fényes, talán merev, talán elősegíti a drót merevsége a megfogott hal elszabadulását. Mindezek a dróttal szerelt horgok hátrányai. A mint mondtam, örültünk a hónak, de aztán épp úgy meg is sajnáltuk, mert sok jött a jóból. A nagy hó benyomta a jeget és így be kellett szüntetni nemcsak a mulatságot általában, de az olcsó halfogást is. Mert csak a horgászás az; hiszen olyan halóval, a melynek léhése különként 27 korona — ez ma az ára —, csukát fogni drága mulatság! Megemlítem még, hogy a csukahorgászatnál *Kovács Sándor* halász fogott egy 2 kilós süllőt is; ilyesmire januárban, a szolnoki halászok nem emlékeznek.

St. A.

Halászat Szerbiában. A „Belgrader Nachrichten“ Szerbia megszállás alatt lévő részeinek gazdasági helyzetéről ír. Említi többek közt azt is, hogy a halászat a Dunán és Száván sikeresen üzték. Szemendriában hal-konzerváló telepet is létesítettek nagymennyiségű hal konzerválására.

Európai halak Chilében. A brandenburgi halászati egyesület 1916. december 17-én megtartott ülésén *Federico Alberti*, chilei attasé, érdekes közlést tett európai halaknak Chilébe való telepítéséről.

Az 1905. évtől kezdődőleg a lazac, sebes pisztráng, szivárványos pisztráng, saibling ikráit vitték át Németországból. Őt alkalommal szállították ezeket az ikrákat (300,000, 600,000, 700,000, 1.200,000 és 900,000 drb-ot). Az átvitel nem volt kis dolog. Az út 48 napig tart Chilébe; a különböző fajtájú halak ívási ideje nem esik egybe s így igen különböző érettségi fokú ikrát kellett kiválogatni, hogy éppen idejében jussanak új helyükre. A tropusokon, a hol 40° C. a meleg, kétszer mentek át. A hajókon specziális hűtőhelyiségeket rendeztek be. Az ikrák költetése Rio-Blancóban történt a magas hegyek között; innét a népesítendő vizekhez is 38 órai volt az út. De a dolog sikerült. 1908-ban már fogtak 20—25 cm. nagyságú lazacot és pisztrángot; 1911-ben már 90—120 cm. és 1915-ben 150 cm. hosszú lazacok kerültek elő.

Vittek Chilébe czompót, pontyot is. Azok is jó állapotban érkeztek meg. Federico Albert szerint legjobb szállító edénynek a közönséges *halas hordó* bizonyult. A hordóban levő víz levegőjének felújítására pedig oxigénpalaczkokat használtak, a melyekben az oxigén 150—500 légköri nyomás alatt van, de redukációs szelepen át 1/2 légköri nyomással engedhető ki belőlük. Az oxigénnek a vízbe való bevitele és elosztása igen szellemes szerkezettel történt. Az oxigénes palaczk szeleptől gummicsovét vezettek a hordóba; a gummicsovó végébe a villamos izzólámpáknál használt s belülről megfűrt széndarabot helyeztek. A gummicsovó vége ezzel a széndarabbal szabadon lóg a vízbe, a hordóban lévő halak ide-oda lökdösik, de *nem sérülnek meg*, ha hozzáérnek, a mi elkerülhetlen, ha az oxigénbevezetés a hordó belsejében szilárdul szerelt szerkezettel történik.

A ponty és czompó is pompásan nőtt és szaporodott a chilei vizekben.

Chilére igen nagy nyereség a halak meghonosítása, mert az ottani folyóvizek már 800 méteres magasságból hal nélkül voltak s nem volt megfelelő halak az állóvizekben sem.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

St. A. Szolnok. A háló s egyáltalán a hálóanyag (zsinog, kötél stb.) beszerzésének lehetősége állandó gondja az Országos Halászati Egyesületnek. A legközelebb f. hó 22-én tartandó választmányi ülés tárgysorozatában is szerepel. Ott kérelmét külön is előterjesztjük.

Másik kívánságát ezúton hozzuk a hirdető haltenyésztők tudomására. Nevezetesen, hogy czélszerű volna a hirdetett tenyésztőanyag (ikra, ivadékok) árát is feltüntetni a hirdetésekben. Csakhogy azt pl. Németországban is inkább csak a pisztrángféle halak ikráinál szokták megtenni. A többi féleségeknél az ár meglehetősen változó s alku tárgyja.

Eladó

40 q gyorsnövésű egynyaras, kb. 2 dekás

halivadék

átveendő Grudnják, halastavunk állomásán.

**BÁRÓ GUTMANN JÓSZÁGIGAZGATÓSÁGA,
ORAHOVICZÁN, SZLAVÓNIA.**

Hivatalos árjegyzés Budapest székesfőváros vásárcsarnokaiban és nyílt piacain.

Áringadozások kilogrammonként fillérben.

Az áru neve	1917. január 25—31. között.			1917. február 1—7. között.		
	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piacokon	Nagyban	A vásárcsarnokokban	A nyílt piacokon
		kicsinyben			kicsinyben	
a) Édesvízi élő hal.						
Ponty, nagy	550—600	700—800	} 600—760	600—600	700—800	} 600—1000
" kicsiny	500—600	600—700		600—600	600—700	
Harcsa, nagy	1000—1200	1200—1800	} 900—1000	1000—1200	1200—1700	} 900—1800
" kicsiny	800—900	1000—1100		900—900	1000—1100	
Csuka, nagy	700—800	800—900	} 600—700	800—800	800—900	} 600—900
" kicsiny	600—700	600—800		700—700	600—800	
Fogassüllő, dunai	—	1900—2000	—	—	2000—2000	—
Kárász	350—450	400—500	300—400	350—450	440—500	300—500
Czompó	400—600	560—600	640—640	600—500	600—600	540—640
Márna	—	—	—	600—600	700—700	—
Keszeg	—	—	—	—	—	—
Pisztráng	—	2000—2000	—	—	—	—
Kecsege, nagy	—	—	—	—	2000—2000	—
" kicsiny	—	—	—	—	—	—
Apró kevert hal	160—200	250—600	—	—	600—600	—
b) Édesvízi jegelt (nem élő).						
Ponty, nagy	500—600	600—800	} 320—640	600—600	650—800	} 500—600
" kicsiny	400—600	500—650		600—600	500—650	
Harcsa, nagy	940—1200	1200—1800	} 1000—1800	1000—1200	1300—1800	} —
" kicsiny	800—900	1100—1100		900—900	1000—1100	
Csuka, nagy	600—650	700—900	} 460—800	650—650	700—900	} 500—700
" kicsiny	500—550	600—700		550—550	600—640	
Fogassüllő, dunai	1200—1600	1400—1700	} 1800—2000	1400—1600	1600—1700	} —
" balatoni nagy	—	—		—	—	
" " kicsiny	—	—	—	—	—	—
Keszeg, balatoni	—	—	—	—	—	—
Garda, balatoni	—	—	—	—	—	—
Kárász	350—450	250—500	200—240	350—450	400—500	—
Czompó	—	—	—	—	—	—
Márna	600—600	700—700	—	600—600	700—700	—
Keszeg	100—200	200—340	—	200—200	200—500	—
Pisztráng	—	—	—	—	—	—
Lazac, rajnai	—	—	—	—	—	—
Kecsege, nagy	1400—1800	2000—2000	—	1400—1800	2000—2000	—
" kicsiny	—	1600—1840	—	—	1600—1840	—
Tok	—	—	—	—	—	—
Viza	—	—	—	—	—	—
Apró, kevert hal	—	240—360	—	—	240—360	—
c) Rák.						
Folyami rák, nagy 1 darab	—	—	—	—	—	—
" kicsiny 1 "	—	—	—	—	—	—

Tógazdaságok figyelmébe!

Veszek **több ezer métermázs**a élő pontyot, czompót, kárászt stb.

ZIMMER FERENCZ halászmester, cs. és kir. udvari szállító **BUDAPEST**, Központi vásárcsarnok. Telefon: 61—24.

A SÁRDI TÓGAZDASÁG

Levélczím: Tógazdaság Sárd.

Sürgőnyczím: Tógazdaság Kiskorpád.

Vasutállomás: Kiskorpád.

Őszi és tavaszi szállításra elad 1—2—3-nyaras javított **wittingau** pontyot és anyapontyot, bajorországi **aischgründl** 1—3-nyaras és anyapontyot, japánpontyot (higoi), aranyorfát, naphalat, amerikai törpeharcsát, 1—4-nyaras tavi czompót, fogassüllőt, megtermékenyített fogassüllőikrát és minden egyéb tenyészhalat.

A tógazdaság kizárólag csak tenyészhalat termel.

Árjegyzékkel szolgál a Tógazdasági Intézőség Sárd és dr. Hirsch Alfréd Budapest, Klotild-palota.